

ζωηρότερον και διαρκέστερον ενδιαφέρον διά τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς και τοῦ κυβερνήτου τοῦ σύμπαντος, ἢ ὅτι ἡ ἀπλὴ και ψυχρὰ ἐπιστημονικὴ σπουδὴ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ φιλοσοφικὴ περιεργία.

Ἡ Ἀθηναῖς δοξάζει ἐπίσης και προτίθεται νὰ διδάξῃ, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰς θρησκευτικὰς και ἠθικὰς ἀληθείας, ἔχει στενὴν συνάφειαν μετὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος και συνεπῶς συντελεῖ εἰς ἀνάπτυξιν και τελειοποίησιν αὐτοῦ, καθότι ἀμφοτέρω ταῦτα περὶ ἐν και τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον στρέφονται, ὃ ἐστὶ περὶ τὰς παγκοσμίους και γενικὰς ἀληθείας. Προτίθεται νὰ διδάξῃ ἡ Ἀθηναῖς, ὅτι ἐὰν ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος εἴνε νὰ διαγνώσῃ και διαφωτίσῃ σκοτεινὰ τινα φαινόμενα ἐν τῷ κόσμῳ, και ἐκ μικρῶν διδομένων νὰ ἀνατιναχθῇ μέχρι τῶν ὑψίστων ἀνακαλύψεων, νὰ ἀναγινώσκῃ ἐν ὁρισμένοις συγγράμμασι τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀφανοῦς και παρωχημένου κόσμου, νὰ διερμηνεύσῃ ἐν τῇ κτίσει τοῦ μήλου τοὺς νόμους καθ' οὓς κινουῦνται αἱ σφαῖραι και τὰ παρόμοια, ἢ ἰδιότης τῆς ἐν τῇ πίστει θρησκευτικῆς και ἠθικῆς ἐπιστήμης εἶνε νὰ βλέπῃ ἐν τοῖς πεπερασμένοις τὴν ἔκφανσιν και τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπείρου, νὰ διορᾷ διὰ τοῦ ἐνεστώτος τοὺς καρποὺς τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰωνιότητος, νὰ ἐννοῇ ἐν τοῖς ὁρατοῖς τὰ ἀκατάληπτα και ἀόρατα και ἐν τοῖς αἰσθήμασι και ταῖς ἀρεταῖς τῆς ψυχῆς τὴν ἀφθαρτον αὐτῆς και ἀθάνατον τύχην.

Τοιαύτην ἁρμονίαν μετὰ τοῦ φιλοσοφικοῦ και τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος προτίθεται νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ Ἀθηναῖς τῇ Ἑλληνικῇ κοινονίᾳ, ὅθεν καταφαίνεται ὅτι ἐκ μιᾶς ὑψηλοτέρας θρησκευτικῆς και ἠθικῆς ἀνατροφῆς, ἀναμένει τὴν ἐμβριθεστέραν γνῶσιν τῆς φύσεως, εἴτε μᾶλλον τὴν ἀληθῆ και ἐθνωφελῆ ἐπιστήμην. Καὶ πέποιθεν ἡ Ἀθηναῖς, ὅτι οὐδεὶς ὁ καθαπτόμενος τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ προέθετο και τὴν ὁποῖαν ὡς λογικὴν και ἀλάτλαστον υἱοθέτησε και ὑπεστήριξεν ἡ ὑγιεινέστερα μέρος τῶν αἰώνων. Καὶ ὄντως· οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἔχουσι τὴν πηγὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς θείας διανοίας, εἶνε τὸ ἀπαύγασμα ἢ ἔκφανσις και ὁ τύπος τοῦ θεοῦ νοῦ, ὡς ὁ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι τὰ ἀόρατα αὐτοῦ τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ἥτε αὐτοῦ δύναμις και θεϊότης. Ὁ δὲ ἀνθρώπος, ὅστις μόνος ἐν τοῖς δημιουργήμασι φέρει τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, μόνος, καλλιεργῆσας τὴν ἰδέαν ταύτην διὰ τῆς εὐσεβείας, φέρει και τὴν δύναμιν νὰ ἐννοήσῃ βαθύτερον τὴν φύσιν, ἄλλαις λέξεσιν, ἀνατραφεὶς ὁ ἀνθρώπος θρησκευτικῶς και ἠθικῶς και ἔχων κανόνα τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, διατελεῖ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ συστήματος, ὅπερ ἐξ ἐπιστήμης προτίθεται νὰ ἐρμηνεύσῃ, ὃ ἐστὶ μετὰ τῶν ἀρχῶν ἐν αἷς ἡ σύμπασα δημιουργία ὀφείλει τὴν γένεσιν και τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς.

Τέλος τὸ φῶς, ὅπερ δύναται νὰ φωτίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν διάνοιαν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὴν και διερ-

μηνεύσῃ τὰ μυστήρια τῆς μεγάλης ἰδέας τοῦ δημιουργοῦ, ἀναμένει ἡ Ἀθηναῖς ἐκ τοῦ φιλοσοφικοῦ και ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, βεβαπτισμένου ἐν τῷ λουτρῷ τῆς Χριστιανικῆς παλιγγενεσίας, καθηγιασμένου και διαπεφωτισμένου ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τῶν θρησκευτικῶν και ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ταῦτα ἡ Ἀθηναῖς προτίθεται νὰ διδάξῃ, ταῦτα και νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς Ἑλλήσι, πρὸς ταῦτα τέλος ἀνέτειλε και αὐτὴ μετὰ πολλῶν συναδέλφων ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ λοιπὸν χαιρετῶσα και πάλιν ἡ Ἀθηναῖς τοὺς αὐτῆς συνδρομητὰς διὰ τὸ νέον ἔτος εὐχεται αὐτοῖς τὰ βέλτιστα.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Σενέχεια, ἴδε ἀριθ. 11).

Ὁ ἥλιος δὲν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τῶν ἐρώντων και ἡ πένθος νύξ ἀπαξιῖ νὰ ἀκούει τὰς διαλέξεις τῶν πιστῶν ἑραστῶν. Ἀφ' οὗ μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἀγαπῶ ὑπὸ τὸν οὐράνιον θόλον πρέπει νὰ παύσω ἀγαπῶσα ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ ναοῦ; — Ὡ Βαλδούρ! ὁ Φριτιόφ μοι εἶναι προσφιλεῖς δὲν ἡγάπησά ποτε ἄλλον ἢ αὐτόν· οὐδὲ δύναμαι νὰ ἀναμνησθῶ ἐποχῆς καθ' ἣν νὰ μὴ τὸν ἡγάπων. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱερόν σου πιστὴ εἰς αὐτόν και θέλω ἐξέλθαι τοιαύτη. Ἰδοὺ ἐξομολογοῦμαι τὸν ἔρωτά μου πρὸ τῆς συνελεύσεως τῶν θεῶν· θέλω ὑψώσει αὐτόν μέχρι τῆς ἱριδος μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Ἀλθάδερ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ γέννησιν. Διὰ τί σκυθρωπάζεις θεῖε προστάτα μου; ἐπὶ τίνι ἀπαιτεῖς νὰ μεταμεληθῶ; Ἐπὶ τῷ ἔρωτί μου; Οὐχὶ εἶναι ἄξιος τοῦ οὐρανοῦ σου. Ἰδοὺ ἀποβάλλω μετὰ τῆς εὐτυχίας και τὴν βασιλικὴν τήθεον. Τὴν ζητεῖς; Σοὶ τὴν προσφέρω και σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ καταστῶ ἀνάξια τῆς καταγωγῆς μου ὀλιγωροῦσα τοῦ πεπρωμένου ὡς ὁ ἥρωες τῆς πάλης. Ἀνδρίζου ψυχὴ μου! . . .»

Ἐνταῦθα ὑφούσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπει τὸν Φριτιόφ ἐρχόμενον, τεταραγμένον και ἔχοντα ἐξωγραφημένην ἐν τῷ προσώπῳ τὴν ἀθυρίαν του. — Ὡ! καλῶς ἦλθες, τῷ λέγει, ἀν και ἀργά. Ἀναγινώσκω τὴν καταδίκην μου ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου σου ἡ τύχη μας ἀπεφασίσθη. . . . Εἰπέ μοι τί ἀπέγειναι ἔσο ἀνὴρ· ὅσῳ τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶμι ἐτοιμὴ νὰ δεχθῶ εὐχαρίστως οἰανδήποτε εἰδήσιν· ἡ ἀπαισιωτέρα ἐτι δὲν θέλει μὲ ἐκπλήξει.»

«—Παρουσιάσθην, ἤρξατο ὁ Φριτιόφ, πρὸ τῆς συνελεύσεως τῶν ἡγεμόνων ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρᾶ κρατούντων τὰ ἔξω και τὰς ἀσπίδας των. Εἶδον τὸν Ἑλγ, τὸν ἄνδρα τοῦτον τοῦ αἵματος τὸν ἔχοντα φρικώδες τὸ βλέμμα, και παρ' αὐτῇ τὸν Ἀλφ-δαν, μέγα παιδίον παίζον μετὰ τὴν λόγχην. Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸν ἀπασχολεῖ τι. Ἐπροχώρησα πρὸς

αὐτοὺς καὶ τοῖς εἶπον: «—Ὁ πόλεμος ἐπικεῖται καὶ τὸ κράτος εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ. Ἐλγ δός μοι τὴν ἀδελφὴν σου· σοὶ δίδω εἰς ἀντάλλαγμα τὸ στήριγμα τῶν βραχιόνων μου· καὶ οὕτω θέλομεν λησιμονήσαι τὸ παρελθόν. Βασιλεῦ, σῶσον τὸ στέμμα μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου! Ἴδου τὴν χεῖρα μου· μὰ τὸν Θόρ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν ἐκτείνω αὐτὴν εἰς σημεῖον συνδιαλλαγῆς.

Μία φωνὴ ἀνευφημίας ἠκούσθη ἐκ μέρους τῶν παρόντων κροτούντων τὰς ἀσπίδας τῶν διὰ τοῦ σιδήρου τῆς λόγχης τῶν: καὶ ὁ θόρυβος τοῦ ἠχέοντος χαλκοῦ ὑψούτο μέχρι οὐρανοῦ. Ὅλοι ἀνέκραζον—Δοθῆτω ἡ Ἰνγεβόργη, τὸ λάριον τῶν παιδιῶν μας, δοθῆτω ἡ θυγάτηρ τοῦ Βήλη εἰς τὸ κραταιότερον τῆς χώρας ξίφος! » Ὁ πνευματικὸς πατὴρ μου, αὐτὸς ὁ Ἀλφθαλν εἶτι ἤνωσαν τὰς φωνάς των μετὰ τῶν ἱκετευόντων: ἀλλὰ μάτην. Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐλγ ἔμενε ἀπαθὲς καὶ ἡ καρδία τοῦ ἀκαμπτος: τέλος εἶπε ψυχρῶς: «—Οὐχί! Πιθανὸν νὰ ἐσκόπουν νὰ δώσω τὴν ἀδελφὴν μου ὡς σύζυγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ χωρικοῦ. Ἀλλὰ τὸν παραβιάζοντα τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν δὲν κρίνω ἄξιον τῆς θυγατρὸς τοῦ Βαλνχάλα. Εἰπέ μοι Φριτιόφ δὲν ἠθέτησας τὰς περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Βαλδούρ διατάξεις; δὲν ἐπεσκέφθης τὴν ἀδελφὴν μου ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ; »

— Ἄνωρίζω, ἀπεκρίθη ὅτι ἡ εὐτυχία μου ἐξαπτάται ἐκ μᾶς καὶ μόνης λέξεως: οὐχ ἥττον δὲν θέλω ψευσθῆ καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κερδήσω τὴν γῆν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ναι, βασιλεῦ Ἐλγ, ἐπεσκέφθην τὴν ἀδελφὴν σου καὶ ὠμίλησα μετ' αὐτῆς ἐν τῷ ναῷ: ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι παραβίασις τῆς κατοικίας τοῦ θεοῦ: ».

Δὲν προσέθηκα ἄλλο τι· πλὴν πάραυτα εἶδον τὴν ἀδημονίαν καὶ τὴν φρίκην ἐξωγραφισμένας ἐφ' ὧν τῶν προσώπων.

Ὁ Ἐλγ ἐθριάμβευσε. — «Κατὰ τὰ πάτρια ἔνθημα μοι εἶπε, ἡδυνάμην νὰ σὲ ἐξορίσω ἢ νὰ σὲ νικαδικάσω εἰς θάνατον· δεικνύμαί πως ἐπιεικὴς ὡς ὁ θεὸς οὐτινος τὸν βωμὸν ἐξύβρισας. Ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀρκάδων νῆσον ἀπέτιεν ἡμῖν ἄλλοτε πτόρον. Πορεύθητι παρὰ τῷ Ἀγάνθωρ τούτῳ καὶ ἐρώτησον αὐτὸν διατὶ ἔπαυσε νὰ δίδῃ ὅτι, τι ὀφείλει. Φυλάττει τὸν χρυσὸν τοῦ ὡς δράκων· ἀλλὰ, προσέθηκε, μυκτηρίζων, τίς δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν νέον Siegfried. Ἐπᾶνελθε τὸ προσεχὲς θέρος νὰ ποκομιζῶν τὴν δόξαν σου καὶ πρὸ πάντων τὸν χρυσὸν μας· εἰ δ' ἄλλως ἐκπίπτεις τῆς τιμῆς σου καὶ ἐξορίζεσαι διὰ παντὸς τῆς χώρας μας».

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Καὶ τί ἀπεφάσις;

ΦΡΙΤΙΟΦ. — Ἀναχωρῶ σήμερον.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Καὶ μετὰ ἐγκαταλείπεις λοιπόν;

ΦΡΙΤΙΟΦ. — Οὐχί σὲ ἀπάγω.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Ἀδύνατον.

ΦΡΙΤΙΟΦ. — Πρὶν ἢ ἀποφασίσῃς ἀκουσόν μου. Ὁ ἀδελφός σου ἐλησιμονήσεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀρκάδων ὑπῆρξε φίλος τοῦ πατρός μου ὡς καὶ τοῦ

σοῦ. Ὁ Ἀγάνθωρ θέλει μοὶ ἀποδώσει εὐχαρίστως ὅ,τι τῷ ζητήσω. Εἰ δὲ μὴ γνωρίζεις κάλως ὅτι εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν φέρω τὸν σιδηροῦν φίλον μου τὸ καλὸν μου ξίφος, ὅπερ γνωρίζει νὰ θέτῃ πέρας εἰς τὰς διενέξεις. Θέλω πέμψῃ τὸν τόσω ποθητὸν χρυσὸν τῷ Ἐλγ καὶ κατόπιν θέλω μετὰ ἐκπεύσει ἐλευθεροὶ ἀμφοτέροι πρὸς ἄλλα παράλια διότι ὁ ἐστεμμένος οὗτος ὑποκριτὴς μᾶς φυλάττει διὰ θυσίαν τῶν θεῶν. Ἡ Eflida, ἡ μαγικὴ αὐτὴ λέμβος, θέλει μᾶς φέρει εἰς ὄχθην ἐνθα οἱ ἐξορίστοι ἐρασταὶ εὐρίσκουσι καταφύγιον. Διατὶ νὰ μένω εἰς τὸν Βορρᾶν; Διατὶ νὰ μένω παρὰ λαῶν τρέμοντι εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἱερέων αὐτοῦ; Μόνον ὁ δοῦλος ἀναγκάζεται νὰ μένῃ εἰς ὠρισμένην γῆν· ἀλλ' ἐγώ;... εἰμὶ ἐλευθερὸς ὡς ὁ θρῆνὸς ἀήρ. Θέλω μετὰ φέρεῖ μετ' ἡμῶν πυγμὴν χόματος ἐκ τοῦ καλύπτοντος τὸν Θόρστιν καὶ τὸν Βήλη· τοῦτο μόνον ἀρκεῖ ἡμῖν ἐκ τῶν ἐν τῇ γενεθλίῳ γῇ. Ὁ πατὴρ μου εἶχε κάμει ἀπείρους ἐκδρομὰς καὶ κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ χειμῶνος, διηγείτο ἡμῖν πολλὰ καὶ περίεργα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, περὶ τῶν νήσων τῶν κεκοσμημένων ὑπὸ ἐγκαταλειμμένων νῶν, περὶ τοῦ ὠραίου μαρμαροῦ τῶν ἀρχαίων ἀνακτόρων των καὶ τῶν ὑψουμένων πρὸς τὸν οὐρανὸν ὠραίων καὶ λεπτῶν στήλῶν των, τῶν περιεστεμμένων διὰ στεφάνων χαρτεστάτων ἀνθέων. Ἐκεῖ ἔζη ἄλλοτε μέγας λαὸς ἀπελπισθεὶς σήμερον· ἡ γῆ ἐκείνη ἀποδίδει ἔτι καρποὺς ἂν καὶ δὲν καλλιεργεῖται. Ἐκεῖ δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν νέαν πατρίδα ὀραϊοτέραν τῆς παλαιᾶς... Οἱ ναυτίλοι· οἱ διερχόμενοι τῆς νήσου μας θέλουσι ζηλώσει τὴν εὐτυχίαν ἡρῶν ἐκλαμβάνοντες, ἡμᾶς ὡς ἀρχαίαις θεότητας. Δὲν βλέπεις τὴν εὐτυχίαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ἀγνὴν ἐκείνην εὐτυχίαν τὴν ἀπονεμομένην μόνον εἰς πιστάς καρδίας; Μὴ χάνωμεν οὐδὲ στιγμήν· τὸ πλοῖόν ἀνυπομονεῖ· οἱ ἀνεμοὶ εἶναι οὐριοὶ· διατάξεις ἔτι;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

ΦΡΙΤΙΟΦ. — Δὲν δύνασαι νὰ μετὰ ἀκολουθήσῃς;

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Εὐτυχὴς Φριτιόφ, ἔχεις δίκαιον, σὺ δὲν ἐξαρτᾶσαι παρ' οὐδενός· σὺ μόνος ἀποφασίζεις περὶ τῆς τύχης σου· ἐνῷ ἐγώ! ἐγώ... ἡ τύχη μου εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἄλλων οὔτινες δὲν ἐγκαταλείπουσι τόσον εὐκόλως τὴν λειάν των.

ΦΡΙΤΙΟΦ. — Δὲν εἶσαι ἐλευθερὰ ἂν θέλῃς; ὁ πατὴρ σου ἀπέθανε.

ΙΝΓΕΒΟΡΓΗ. — Ναι· ἀλλ' ἀφῆκε κηδεμόνα ἐπ' ἐμὲ τὸν Ἐλγ, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι νὰ διαθέσω τὴν χεῖρά μου. Βλέπεις ἡ θυγάτηρ τοῦ Βήλη ἀρνεῖται τὴν ἀπόλαυσιν εὐτυχίας ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος. Ἐὰν ἤξευρες πῶς κακὴν νύκτα διήλθον ἀπόψε κατὰβαρυνομένη ὑπὸ μελανῶν προαισθήσεων! Αὐτὸς ὁ Βαλδούρ, ὁ γλυκύς καὶ ἀξιάγαστος αὐτὸς θεὸς μοὶ ἔρριπτε βλέμματα ἐκδικήσεως. Τότε ἐνόησα τὸ καθήκον μου. Θέλω μείνει ἐνταῦθα ὑπᾶρσον θῆμα παρὰ τὸν βωμόν, οὔτινος ἱερεὺς εἶναι ὁ ἀδελφός μου. Ἀλλ' εὐ-

τύχημα είναι πρὸς τούτοις ὅτι δὲν σὲ ἤκουσα ὁμιλοῦντα περὶ τῶν μαγικῶν ἐκείνων νήσων πλησίον τῶν ὁποίων λούεταί-ὁ ἥλιος, περὶ τοῦ τόπου ἐκείνου, ἐν ᾧ ἀκμάζουσιν ὁ ἔρως καὶ ἡ εἰρήνη, πρὶν ἀποφασίσω τι.... "Ονειρα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας γνωρίζω ὅτι θέλετε μοι ὁμιλήσει διὰ λίαν γνωστῆς φωνῆς, ᾧ γλυκεῖαι ἀναμνήσεις, πλὴν δὲν σὰς ἀκούω πλέον.

ΒΙΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ὁ ἀείποτε ἐπὶ φιλολευθέρῳ φρονήματι διακρινόμενος πολιτικός τῆς Ἀγγλίας, ὁ Οὐίλλιαμ Ἐβερτ Γλάδστων, ἐγεννήθη ἐν Λιβερπούλῃ τὴν 26 Δεκεμβρίου 1809, εἰς αἰὸν ἡλικίας 67 ἐτῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔμπορος μὲ περιωρισμένον κύκλον ἐργασιῶν κατ' ἀρχάς, ἠύρυνε εἰτα τὰς ἐργασίας τοῦ καὶ ἱκανὴν ἐκτέθησται περιουσίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῶν Αὐτικῶν Ἰνδιῶν, ὅτε καὶ βαρῶνος ἀνηγορεύθη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1846.

Μετὰ πακτικὰς σπουδὰς ἐν Ὁξφορδ, ὁ κ. Οὐίλλιαμ Γλάδστων ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ πανεπιστημίου ἐκείνου ἐν ἔτει 1832, τὸν δὲ Δεκέμβριον τοῦ 1832 ἐξελέχθη μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ἐν ᾧ διέμεινε μέχρι τοῦ 1847, ὅτε ἐγένετο ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὁξφορδ. Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1834 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ σίρ Ρόμπερτ Πεῖλ ὑπουργός ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν, καὶ τῷ 1835 ὑφυπουργός ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν, εἰς ἣν θέσιν διετέλεσε μόνον δύο μῆνας, πεσόντος τοῦ ὑπουργείου εἰς τὸ ἀνῆκεν. Ἐξηκολούθησεν, ἐπιφελὴς καὶ δραστήριος ὁπαδὸς τοῦ σίρ Ρόμπερτ Πεῖλ, ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, μέχρι τοῦ 1851, ὅτε ἐπανελθόντος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πολιτικοῦ τούτου, διωρίσθη μέλος τοῦ ἰδιαίτερου συμβουλίου τοῦ στέμματος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ συμβουλίου καὶ διευθυντὴς τοῦ νομισματοκοπείου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διεξήγησε καὶ ὑπερήσπισεν ἐν τῇ βουλῇ τὴν ἐμπορικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, ἥ δὲ ἀναθεώρησις τοῦ ἀγγλικοῦ δασμολογίου ἐν ἔτει 1842 ἦτον ὁλοσχερῶς ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐργασία. Δὲν περιωρίσθη μολαταῦτα ἐν πολιτικαῖς ἀσχολίαις. Ἦτο εἰς τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τῆς Ἰρμηνηϊαῖς Ἐπιθεωρήσεως

ἰδίως ἐπὶ φιλολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων. Τὸν Μάϊον 1843, διεδέχθη τὸν λόρδον Ρίπων ὡς πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ τὸν Φεβρουάριον 1845 παρήτησε τὴν θέσιν λόγῳ μέτρων τινῶν ληφθέντων ἄκοντος αὐτοῦ καὶ ἀντικειμένων εἰς τὰς ἀρχάς του. Τὸν Νοέμβριον 1845, ὁ σίρ Ρόμπερτ Πεῖλ παρήτησεν, ἀλλὰ μὴ δυνηθέντων νὰ σχηματίσωσιν ὑπουργεῖον τοῦ λόρδου Πάλμερστων καὶ Γρέϋ, ἀνέκληθη ἐκεῖνος πάλιν καὶ παρέλαβε τὸν Γλάδστωνα ὡς ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν ἀντὶ τοῦ λόρδου Στάνλεϋ.

Κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τῷ 1847 ἐξελέχθη ὁ ἀντιπροσωπεύσας τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ὁξφορδ, μία δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ ὁμιλιῶν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ὑπῆρξεν ὑπὲρ τοῦ περὶ τῶν Ἰουδαίων νόμου, εἰς τὸν ἀντετάχθη τῷ 1844. Ἡ ὁμιλία αὐτοῦ

κατὰ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ λόρδου Πάλμερστων ἐν ταῖς συζητήσεσι περὶ τοῦ δὸν Πασιφίκου, ἐθεωρήθη ἐν γένει ὡς ἐν τῶν θαυμασιωτέρων δειγμάτων τῆς ἀγγλικῆς εὐγλωττίας.

Κατὰ τὴν ὑπουργικὴν κρίσιν τῷ 1852, προσεκληθὲν ὑπὸ τοῦ λόρδου Λέρβου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον του, ἀλλ' ἤρνηθη, καὶ ἐπὶ τῇ πτώσει τοῦ ὑπουργοῦ ἐκείνου τὸν Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐδέχθη τὸ λειτούργημα ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπὸ τὸν κόμητα τοῦ Ἀβερδῆν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διατελὼν, εἰσήγαγε τῷ 1853 τὸν περίφημον αὐτοῦ προϋπολογισμόν περὶ οὗ ὁ λόρδος Ἰωάννης Ρώσσελ εἶπεν ὅτι περιλαμβάνει ἐπιτηδαιοτάτην ἐκθεσιν τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τῆς οἰκονομίας ἃς ποτὲ ἄγγλος πολιτικός

ἐξέφερεν. Παραιτηθέντος τοῦ λόρδου Ἀβερδῆν τὸν Φεβρουάριον 1855, καὶ προσκληθέντος εἰς τὴν προεδρίαν τῆς κυβερνήσεως τοῦ λόρδου Πάλμερστωνος, ὁ κ. Γλάδστων ἐξηκολούθησεν ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ ὡς ὑπουργός τῶν οἰκονομικῶν, ἀλλὰ ταχέως παρήτησε σὺν τῷ σίρ Ἰακώβῳ Graham, τῷ Σίδνεϋ Herbert καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ κόμματος τοῦ Πεῖλ, διότι ὁ λόρδος Πάλμερστων ἀπεποιήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς πρότασιν περὶ διενεργήσεως ἐρεύνης, ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμμέσως φέρουσα μομφὴν κατὰ τοῦ δουκὸς Newcastle καὶ τοῦ κ. Σίδνεϋ Herbert.

Πεσόντος τοῦ λόρδου Πάλμερστων καὶ ἐπανελ-



Ἰάπων ἱατρός.